

Barta Zoltán

Add vissza az aurámat!

Add vissza az aurámat!

Úgy tért vissza az öntudatod, ahogy a kirakójáték utolsó darabkáját a helyére illesztik. Bár te nem emlékszel rá teljesen, a pontosság kedvéért mondom, hogy hason fekve ébredtél, a kispárnád csücske a szemhéjadhoz nyomódott. Kinyitni készültél a szemeidet, óvatosan, hogy a legkisebb zavaró jelre visszazárhasd és tovább tudj aludni, ameddig lehet. Csodálkoztál rajta, hogy a gondolati parancs ugyan cikázott a sejtjeiden keresztül a mozgatóideg felé, de a szemhéjad meg nem mozdult, mintha azt közölné: parancs megtagadva! Nem nyílt a szemed, nem és nem. Még mielőtt ezen túlon túl elmélázhattál volna, megérezted a levegő súlyát.

Igen, barátom, még soha azelőtt ilyet nem éreztél, bizony. A levegő súlyát. Néhány pillanat múlva nem azon töprengtél, miért nem nyílnak ki a szemeid, hanem azon, hogy ezt még világéletedben nem élted át. Mert most kétséget kizáróan észlelted. Elmondjam, hogy milyen? Valaki éjszaka rengeteg, színültig tömött liszteszsákot pakolt rád, tele lett velük a szoba, te vagy legalul, és már nem bírod tartani. Ez persze nem igaz, amint már mondtam: a levegő súlyát érezted. Egy kissé fellebbent a sarka, mint egy kendőnek, engedett a súly nyomása, hogy tudd, miről van szó, aztán újra magadon érezted. Senki nem mondta neked, hogy ez a levegő, de mindig is éles eszed volt, ráéreztél pontosan. Azzal is tisztában voltál, hogy nem alkalmi rosszullétről van szó, mert a terhelést éppen úgy érezted a kislábujjad körmén, mint a fülcimpádon, vagy a hajszálaidon.

Az éles eszedről szólva elmondom neked: ezen a ponton világos volt számodra, hogy valami különös történik veled, hiszen akaratod ellenére még soha nem maradtak zárva a szemeid, soha nem érezted a levegő súlyát. Egészen logikus volt tehát, amikor arról kezdted gondolkodni, hogy ez így nagyon nincs rendben, de miért nem érezted ugyanezt a súlyt tegnap, vagy tavalyelőtt? Valami furcsa történt, jól láttad.

Ott hevertél az ágyadon, megbénulva valamitől, amiről fogalmad sem volt. Most elmondhatnám neked, hogy mi volt ez, de haladjunk csak szépen, sorjában, hamarosan te magad is rájössz.

A kezed vagy a lábad mozdítását már meg sem próbáltad, okulva a szemhéjadnál ért

kudarcból. Valami felszabadult örömmel tapasztaltad viszont azt, hogy gondolataid a megszokotthoz képest jóval fürgébbek és életképesebbek. Igen, ez tényleg így van, ahol a nagy egészségből elvesznek, annak a helyét kitölti a megmaradó rész. Nem kellett tehát sokáig várnod arra, hogy eszedbe jusson: ha egy-egy részed nem is üzemel, mi lenne, ha a tested egészét próbálnád ki?

Kipróbáltad – pórul jártál. Figyelj csak! Elmondom neked, hogy félreértelmezted a kudarcot, ami a szemhéjadnál ért. A tested egy részét próbáltad mozgatni, de nem engedelmeskedett. Emlékszel, mi volt? Egyre és egyre csak próbáltad kinyitni a szemeidet, mind nagyobb erőket összpontosítottál arra a helyre – és semmi nem történt. Ekkor megpróbáltad az egész testedet megmozgatni. A biztonság kedvéért azzal a túlelenergiával kezdted, amivel a szemhéjad meg sem mozdult. Nem tudhattad, hogy ehhez a mozdulatsorhoz megcsappant erőid töredéke is elég, hiszen több hatás érvényesül egyszerre, ha a vállaid, lábaid, derekad próbálsz mozdítani.

Így is lett: szinte ledobtad magad az ágyról, erre nem számítottál, ugye?

A mozdulattól persze teljesen kimerültél, maradékaid romokban heverték, mintha pocsékba ment volna a pihenéssel eltöltött éjszaka, fáradtabbnak és elhasználtabbnak éreztél magadat, mint bármikor ezelőtt. A tested kipihent volt ugyan, a gondolataid frissek, energikusak és lédúsak, de – emlékszel? – valami hiányzott, valami alapvető részed hiányzott.

Akkor még nem tudtad, hogy mi az, csak szétszórtnak éreztél magad.

Hevertél a padlón, és szaggató fájdalom kínozott. Mellé valami ismeretlen, de nagyon is valós érzet, hogy tested a rendezetlenség felé tart, mintha darabjai azonnal a környezetedbe szóródnának szét, a bútorokra, a falakra vagy akár a virágvázára, hogy azoknak a részeivé váljanak. Látni vélted, ahogy fizikai tested információi hozzáadódnak a falakéihoz – de ezt rémülten nem akartad. Jelentős energiákat mozgósítva tartottad egyben a testedet, a szaggató fájdalom hullámai is egyre távolabbról csapódtak vissza. Bár a hátad egy része a vesék magasságában mintha már nem tartozott volna hozzád. Ugyanígy mellkasod, szíved, ne folytassam már... De ez csak egy tévelygő gondolat volt benned, szinte azonnal alámerült az érzet-tengerben.

A zuhanástól kinyíltak végre a szemeid.

Nem voltál máshol, a szobád padlóján hevertél, testedet nem láttad, csak egy képet, ami lehetett volna akár egy kameráé is, hiszen nem látszott az orrod teteje, nem látszott a szemöldököd, mint máskor mindig.

Láttál viszont színeket. Nem akarom neked újra elmondani, hiszen te magad láttad őket, de a színek olyan mély és sokrétű kavalkádjával találkoztál, amelyekkel eddig életedben – ezt bizonyosan mondhatom – még soha.

Megértelek, hogy ekkor megfélekedtél minden bajodról, és kábán bámultad a falakat, a szekrényt, az ajtófélfát. Mindegyik egy-egy sötét színt közvetített, a fal a szürkét, az ajtófélfá a barnát, de mindegyik az árnyalatok számlálhatatlan változatát és keverékét mutatta. Ebben az állapotodban talán nem érzékelted az időt, de biztosan mondom, hogy órákig figyelted az ezerszer látott falat az ajtód mellett. Ekkor szürke színt mutatott, olyan árnyalataiban, amelyeket te ezen a világon még nem láttál. A színváltozatok alatt a sokadik rétegben már nem is látszott a levélmintás tapéta. A fizikai dolgok a szobádban úgy egyáltalán eltűntek a színek dimenziói mögött.

Akkor megláttad az ismerős fénymaradványt. Semmi különös nem történt, rávetted a tekintetedet az ajtófélfára, és annak a felső sarkában megtapadva ott remegett a lila-narancs-zöld színekből kevert fényfolt, mintha csak egy vakolókanállal csapták volna oda. Imádtad azt a szín- és fénypásmát, egyenesen szeretted.

A hátad egy része, a vesék magasságában. Ezt láttad a fénypásmában. A hiányzó részedet. Már nem tudod megmondani, ugye, hogy melyik testrészeddel vetted vissza azt a fénydarabot? Hát majd én megmondom: információt közöltél vele, a saját rendezettséged információit, ennek hatására az újra a részeddé vált. Ezt most csak azért árultam el, hogy tudd, mi történt.

Mert így szedted össze a hiányzó részeidet mind: az ajtófélfá után a konyha padlójáról, a cipősszekrényről, a futószőnyegről. Ahogy szedegetted a fényrészeidet, egyre növekedett az energiád, többet bírtál, már nemcsak fetrengtél a földön, hanem képes voltál csúszni és néhány mozdulatot megtenni.

Így haladtál az előszobáig.

Emlékszel mi történt itt tegnap éjszaka?

Elmondom, néhány szóban, csak hogy jól emlékezz rá. Te ott álltál a tükör mellett, én már az ajtónál.

Ordítoztunk, hajtottuk a magunk igazát.

Jobban mondva én szemrehányást tettem neked, te háritottad, így egymást bősztítve, magunkat belelovalva egyre beljebb kerültünk a hasztalan veszekedésbe.

Itt ni, látod? Az előszobád a konyhába nyílik, a másik pedig a bejárati ajtó. Egyszerre csaptuk be magunk mögött, mielőtt még egymásra rontottunk volna a veszekedés hevében.

Mind a ketten otthagytunk valamit az előszobádban.

Te az ágyadra rogytál erőtlenül, és látszólag elaludtál. Te jártál jobban, én a bejárati ajtó előtt, a lépcső tetején merültem ki, ott estem össze.

És akkor most te felébredtél, ez remek!

Gyűjtögeted a darabjaidat, remek.

Igen, sőt már készen is vagy vele, értem.

Én még itt kint heverek az ajtód előtt, a lépcsőn.

Azt kérdezed tőlem, hogy miért meséltem el neked ezt a történetet, hiszen te magad vagy a főszereplője?! Azért, barátom, mert egy apró hiba történt. A színpászták és fénymaradványok közül nemcsak a magadét szedted össze. Azt hiszed, hogy megőrültél, hogy a gondolataid helyén engem is hallasz? Nem, ó nem! Ez azonnal megszűnik, és eltűnök belőled, csak egyet kérek, mindkettőnk érdekében: add vissza az aurámat!

Add vissza az aurámat!

©Barta Zoltán, 2011

<http://bartaz.hu/>

Papír változata megjelent 2011. júniusában a 82. Ünnepi Könyvhéten,
az Aposztróf Kiadó **Szó-kincs 2011** című antológiájában.

